

No subestimeu el poder dels karaokes

Uetra
nova

Tomàs Bosch
bromera

PLANTAR-SE

És mitja tarda. Na Carmeta ja ha tornat de l'escola i, amb un entrepà de mortadella entre les mans, mira tranquil·lament la tele: res d'interessant. Avui no té deures. Tampoc no fa comptes d'anar al pediatre perquè l'amidin, la pesin i, sobretot, li posin la vacuna, tot i tenir l'hora demanada des de fa tres setmanes. Ja li ho ha advertit amb posat seriós, a la mare, quan l'ha anada a recollir.

—La infermera és vella i té berrugues. És una mòmia. I el pediatre és dolent —reitera una altra volta a casa.

La mare li diu que no digui dois, que per una simple injecció no es morirà, i que no ha de fer rialles, que pareix mentida amb aquesta edat. Però na Carmeta respon que no, que no i que no mentre canvia ràpidament de canals amb el comandament a distància.

La mare, cansada, assegura secament que no li ho tornarà a repetir.

—Fes-te les mans netes i posa't l'abric, que partim ja!

Na Carmeta, però, es fa la sorda com un moble. No s'empetiteix. Ella no en necessita, de vacunes. Ja hi anirà, al doctor, quan estigui malalta. En qualsevol cas, és problema seu, serà ella qui en patirà les conseqüències. La mare, a qui no l'entusiasme gens ni mica ser ignorada per la canalla, comença a enrabiarse i a concentrar la sang en el rostre, que pren un coloret carmí.

—Carme, vols fer el favor? O ens hem d'enfadar una altra vegada?

Al pare de segur que no li agradarà tal renegada, més aviat el molestarà. Aquest cop li fa l'efecte que no s'excedirà un brot a defensar-la. Però avui ha dit que no vol anar al pediatre i, com que és més caparruda que una mula, no hi anirà. Per ventura un altre dia sí, però avui no. Avui no la punxaran.

La mare ja ha buidat tot el sac de la paciència i, un pèl atacada dels nervis, agafa la filla pels braços tot estirant-la fora sense gaires miraments, amb severitat:

—Vendràs amb mi per les bones o per les males!

Però na Carmeta, plantada davant el televisor, no es mou ni un miserable centímetre i, pacíficament, continua estenent les seves arrels, fermes i profundes, per tota la sala.

ORDRE

Tot està així com la dona ho deixà el passat hivern, abans de finir dramàticament un horabaixa aigualit. Aleshores ell va prometre respectar la memòria de la malaurada esposa i fer guardar escrupolosament l'ordre sagrat que havia anat imposant en aquella modèlica llar a còpia d'esforç i perseverança en el dia a dia.

—Així serà com si mai no haguessis mort —balbucejava, plorallós i esvaït pels records, davant el cos inert de la difunta.

Al vespre, quan arriba a casa i entra dins la cuina, res l'omple més de goig que veure els plats fondos en la pila dels plats fondos i els plans, en la pila dels plans. Els tassons i les tasetes de cafè, en l'estant dels tassons i les tasetes de cafè. Les copes, en el prestatge de les copes. Els coberts, classificats dins el primer calaix. Els torcaboques, dins el segon. Els ganivets llargs, dins el compartiment dels ganivets llargs. Les olles i les cassoles, sobre l'estant de les

olles i les cassoles –al fons, les més grosses; a prop, les més petites–. Les paelles, penjades en els ganxos del rebost. L'encenedor, a un pam dels fogons. El pa, tancat dins l'armariet del pa. L'oli, dins el setrill de l'oli. El vinagre, dins el setrill del vinagre. La sal, dins el saler. La gelera, ben endreçada, amb la verdura encara fresca dins els caixons de baix. Les taronges i les pomes, dins la fruitera. L'hule de la taula, net i lluent. A cada banda de xemeneia, dues cadires. Dues més, devora el televisor. I, quan entra al bany, s'hi sent igual de satisfet. La pastilla de sabó, al costat esquerra de la pica del lavabo. Les cortines de floretes de la dutxa, corregudes. Els gels, en filera, l'un devora l'altre darrere l'esponja. Les fulletes d'afaitar, reunides dins el potet de plàstic, al costat de l'envàs de la crema, sobre la peça de marbre. La botella de colònia, també sobre la peça de marbre. El raspall de les dents i el tub de pasta dentífrica, dins el *romi*. Les tovalloles, ben plegades dins el moble. El barnús, penjat d'una perxa. La bàscula, en el racó de la bàscula. L'assegador, dins la capsa de l'assegador. L'estora, davant la dutxa. Etcètera.

Tot just acaba de sopar, ordena la cuina amb diligència i se'n va a dormir amb un punt de desil·lusió dins l'ànima. Entra dins l'habitació i es desvesteix pausadament. Les camises van col·locades al costat esquerre de la barra de l'armari. Els pantalons, al cos-

tat dret. Enmig, l'americana i l'abric. El jersei queda estès sobre la cadireta. Alça una mica el coixí del cap del llit i, de davall, cull el pijama, gris i amb quadres. Se l'enfunda amb parsimònia. Es calça les sabatilles, camina fins a la finestra i tanca acuradament les vidri-eres, que estaven un pèl entreobertes. Retorna amb apatia arran de jaç. En retira el tapament d'una tirada i s'hi asseu. Deixa les sabatilles als peus de la tauleta de nit i observa l'hora precisa que marca el despertador. Abans d'apagar definitivament el llum de la cambra i estirar-se tan llarg com és sobre el matalàs, gira la seva mirada cap a la meitat contrària del llit i desitja bona nit a una carcassa seca de dona a qui li falten els ulls i tota l'expressió dels éssers vius.

ENTRE LA CIRURGIA I ELS MANUALS DE PSIQUIATRIA

Ella està un pèl acomplexada pel seu nas. És gros i ganxut, bastant particular, i a l'escola sempre seguit li ho recorden amb acidesa. Tal vegada, però, en fa un gra massa, de tot allò, perquè evidentment la seva rara bellesa no es deu només a un nas immens i corbat com el d'un tucà. Com que fa setmanes que sembla trista, el pare, preocupat, li demana que què li passa. Ella, amb desgana, contesta que no ho sap i que se sent *xooof*. Llavors, més preocupat encara, li demana si hi ha alguna cosa al món que pugui alleujar aquesta pena. Immediatament, ella, amb l'expressió canviada, esplendorosa, contesta decididament que una rinoplàstia.

Ella està un pèl acomplexada pels seus pits. Troba que són discrets, petits, minúsculs, i a la discoteca els al·lots més descarats —que són els que li agraden— li diuen que és una post de planxar i, al final, mai no lliga. Per ventura, però, s'ho pren de forma massa

seriosa, perquè evidentment la seva rara bellesa no es deu només a uns pits excessivament masculins. Com que tot just començar ha abandonat els estudis i s'ha fet dependent d'una drogueria, té una llibreta al banc amb algunes peles i tota una vida per endavant. Quan aconseguixi que la mare en doni el consentiment, es posarà uns implants mamaris i una talla noranta-cinc que serà l'enveja del barri i farà bavejar els bandarres més pervertits.

Ella està un pèl acomplexada pels seus llavis. Són exigus i prims com dos filferros, i el gèlid nóvio, quan la besa, pràcticament no s'hi entreté i es mostra tan desapassionat com poc compromès amb la causa. Potser, però, exagera, perquè evidentment la seva rara bellesa no es deu només a uns llavis inexistents. Com que fa setmanes que sembla trista, el gèlid nóvio, preocupat, li demana que què li passa. Ella, amb desgana, contesta que no ho sap i que se sent *xooof*. Llavors, més preocupat encara, li demana si hi ha alguna cosa al món que pugui alleujar aquesta pena. Immediatament, ella, amb l'expressió canviada, esplendorosa, contesta decididament que uns llavis nous: exuberants, inflats, farcits de col·lagen.

Fa segles que no sortien a sopar i, dins el restaurant, ella repeteix que n'està tan contenta, d'aquell sí. El marit, però, més que fer-ho per convicció ho ha fet per no haver-la de sentir pus, per matar una vegada per totes la seva plomosa insistència. Asseguts a taula, llegeixen detingudament les cartes. El cambrer, que els esguarda al costat amb la paciència d'un sant, ja no té dubtes: són brutalment lents. Com que li fa il·lusió, ella demana sopa oriental per a ambdós, que per alguna cosa és la senyora i té autoritat i un collar de perles. El cambrer, educadament, se'n va. Ella, de tant en tant, dedica una mirada còmplice al marit, que, de tant en tant, li pica l'ullet mentre somriu de manera imbècil. Quan els porten la comanda, ja s'ho han contat tot. Fan, doncs, un alè relatiu. S'acomoden correctament sobre les cadires, agafen les culleres amb les mans dretes i acalen la vista sobre els plats. De sobte, però, ella s'esvera i crida com una impertinent.

—Cambrer, hi ha un nas dins la sopa!

El marit, aleshores, agitant cautelosament les mans, li prega que afluixi el to de veu i que reculli el nas de dins el brou i se'l torni a col·locar enmig de la cara, perquè és el seu.